



Presă și informare

Curtea de Justiție a Uniunii Europene  
**COMUNICAT DE PRESĂ nr. 24/17**  
Luxemburg, 7 martie 2017

Hotărârea în cauza C-638/16 PPU  
X și X/État belge

**Statele membre nu sunt obligate, în temeiul dreptului Uniunii, să acorde o viză umanitară persoanelor care doresc să intre pe teritoriul lor cu intenția de a solicita azil, dar rămân libere să facă acest lucru pe baza dreptului național**

*Dreptul Uniunii stabilește numai procedurile și condițiile de eliberare a vizelor pentru tranzitul sau șederea preconizată pe teritoriul statelor membre cu o durată maximă de 90 de zile*

La 12 octombrie 2016, un cuplu sirian și cei trei copii ai lor de vârstă mică, din Alep (Siria), au introdus cereri de vize umanitare la Ambasada Belgiei din Beirut (Liban), după care au revenit în Siria, în ziua următoare. Cererile urmăreau obținerea unor vize cu valabilitate teritorială limitată, pe baza Codului de vize al UE<sup>1</sup>, pentru a le permite să părăsească orașul asediat Alep cu scopul de a introduce o cerere de azil în Belgia. Unul dintre ei declară, printre altele, că a fost răpit de un grup armat și că a fost bătut și torturat înainte de a fi, în cele din urmă, eliberat după plata unei răscumpărări. Aceștia insistă în special asupra înrăutățirii situației de securitate în Siria în general și în Alep în special, precum și asupra faptului că, fiind de confesiune creștină ortodoxă, riscă să fie persecutați pentru credințele lor religioase.

La 18 octombrie 2016, Office des étrangers (Oficiul pentru Străini, Belgia) a respins aceste cereri. Acesta apreciază că, prin solicitarea unei vize cu valabilitate teritorială limitată pentru a introduce o cerere de azil în Belgia, familia siriană în cauză avea în mod evident intenția de a rămâne mai mult de 90 de zile în Belgia. În plus, Oficiul subliniază că autorizarea eliberării unei vize de intrare acestei familii pentru ca ea să poată introduce o cerere de azil în Belgia ar echivala cu a-i permite să introducă o cerere de azil la o misiune diplomatică.

Familia siriană contestă decizia de refuz în fața Conseil du contentieux des étrangers (Consiliul Contenciosului privind Străinii, Belgia). Aceasta susține că Carta drepturilor fundamentale a UE și Convenția europeană a drepturilor omului (CEDO) prevăd obligația pozitivă a statelor membre de a garanta dreptul la azil. Acordarea protecției internaționale ar reprezenta singurul mijloc de a evita riscul unei încălcări a interzicerii torturii și a pedepselor sau tratamentelor inumane sau degradante<sup>2</sup>. În aceste condiții, Consiliul Contenciosului privind Străinii a decis, de urgență, să adreseze întrebări Curții de Justiție. Acesta arată, printre altele, că Codul de vize prevede, printre altele, că o viză se eliberează atunci când un stat membru consideră că este necesar pentru a-și îndeplini anumite obligații internaționale și se întreabă cât de mare este marja de apreciere lăsată statelor membre în acest context.

În hotărârea sa de astăzi, Curtea arată mai întâi că Codul de vize a fost adoptat pe baza unei dispoziții a Tratatului CE<sup>3</sup>, în temeiul căreia Consiliul Uniunii Europene adoptă măsuri privind vizele de ședere, acordate pentru o durată de maximum trei luni. În consecință, Codul de vize stabilește procedurile și condițiile de eliberare a vizelor de tranzit sau de ședere pe teritoriul statelor membre pentru o perioadă care să nu depășească 90 de zile în cursul oricărei perioade de 180 de zile. Or, familia siriană a depus cereri de vize din motive de ordin umanitar cu intenția de a cere azil în Belgia și, prin urmare, un permis de ședere care nu se limitează la 90 de zile.

<sup>1</sup> Regulamentul (CE) nr. 810/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 13 iulie 2009 privind instituirea unui Cod comunitar de vize (Codul de vize) (JO 2009, L 243, p. 1), astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (UE) nr. 610/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 (JO 2013, L 182, p. 1).

<sup>2</sup> Articolul 3 CEDO și articolul 4 din Cartă.

<sup>3</sup> Articolul 62 punctul 2 litera (a) și litera (b) punctul (ii) din Tratatul CE (devenit articolul 77 TFUE).

**Rezultă că, chiar dacă, formal, aceste cereri au fost introduse în temeiul Codului de vize, ele nu intră în domeniul său de aplicare.**

Curtea precizează în plus că până în prezent niciun act nu a fost adoptat de legiuitorul Uniunii cu privire la eliberarea, de către statele membre, a unor vize sau a unor permise de ședere de lungă durată unor resortisanți ai unor țări terțe din motive de ordin umanitar. **Prin urmare, cererile familiei siriene sunt guvernate exclusiv de dreptul național.**

În consecință, întrucât situația în discuție nu este guvernată de dreptul Uniunii, dispozițiile Cartei nu sunt aplicabile.

Curtea mai precizează că situația familiei siriene nu este caracterizată de existența unor îndoieli cu privire la intenția sa de a părăsi teritoriul statelor membre înainte de expirarea vizei, ci de o cerere care are un obiect diferit de cel al unei vize de scurtă durată.

Potrivit Curții, a permite unor resortisanți ai unor țări terțe să introducă cereri de viză pentru a obține beneficiul unei protecții internaționale în statul membru pe care îl aleg ar aduce atingere economiei generale a sistemului instituit de Uniune pentru determinarea statului membru responsabil de examinarea unei cereri de protecție internațională<sup>4</sup>.

Curtea concluzionează că o cerere de viză cu valabilitate teritorială limitată depusă de un resortisant al unei țări terțe din motive de ordin umanitar, în temeiul Codului de vize, la reprezentanța statului membru de destinație situată pe teritoriul unei țări terțe, cu intenția de a introduce, la sosirea sa în acest stat membru, o cerere de protecție internațională și de a rămâne, în consecință, în statul membru menționat mai mult de 90 de zile în cursul unei perioade de 180 de zile, nu intră în sfera de aplicare a codului, ci, în stadiul actual al dreptului Uniunii, numai în cea a dreptului național.

---

**MENȚIUNE:** Trimiterea preliminară permite instanțelor din statele membre ca, în cadrul unui litigiu cu care sunt sesizate, să adreseze Curții întrebări cu privire la interpretarea dreptului Uniunii sau la validitatea unui act al Uniunii. Curtea nu soluționează litigiul național. Instanța națională are obligația de a soluționa cauza conform deciziei Curții. Această decizie este obligatorie, în egală măsură, pentru celelalte instanțe naționale care sunt sesizate cu o problemă similară.

---

*Document neoficial, destinat presei, care nu angajează răspunderea Curții de Justiție.*

*[Textul integral](#) al hotărârii se publică pe site-ul CURIA în ziua pronunțării.*

*Persoana de contact pentru presă: Iliana Paliova ☎ (+352) 4303 3708*

*Imagini de la pronunțarea hotărârii sunt disponibile pe „[Europe by Satellite](#)” ☎ (+32) 2 2964106*

---

<sup>4</sup> Regulamentul (UE) nr. 604/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 de stabilire a criteriilor și mecanismelor de determinare a statului membru responsabil de examinarea unei cereri de protecție internațională prezentate într-unul dintre statele membre de către un resortisant al unei țări terțe sau de către un apatrid (JO 2013, L 180, p. 31).